

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Ὅλον ἔστι περὶ οὗτου ἄν. θεοῦρου ἁθροῦτος
βουλεύσασκε ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οἰκείων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1881

ΣΥΛΛΟΓΗ
 ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ἈΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ ¹

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Σχολάρχου.

ΤΜΗΜΑ Ζ΄.

Μυρολόγια.

51.

Εἰς τὸν Ἄδην.

Νᾶταν καὶ νὰ γενώτουνε ἔς τὸν Ἄδην πανηγύρι,
 ἔς τὴν ἄκρη τοῦ πανηγυριοῦ νᾶτανε κρύβα βρύσι,
 νὰ νίβωνται οἱ ἄνιφτοι, νὰ πίνουν διψασμένοι,
 νὰ πλένουν νειαῖς τὰ ροῦχα τους, κ' οἱ νέοι τᾶρματά τους,
 νὰ παίρνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ νερὸ ἵὰ τὸ σκολειό τους.
 νᾶμουν κ' ἐγὼπραμματευτῆς ἔς αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
 νὰ σέρνω ἔς τὸ μαντίλι μου τοῦ νειόγαμπρῶνε σκούφους,
 νὰ σέρνω ἔς τὸ καλάθι μου μικρῶν παιδιῶν παποῦτζια.

52.

Εἰς τὸν Ἄδην.

Ἐς τὸν Ἄδην γάμος γένεται, ἔς τὸν Ἄδην πανηγύρι,
 ἔς τὴ μέση τοῦ πηγυριοῦ ἵεῖναι μιὰ κρύβα βρύσι.
 ἔπου πλένουν νειοὶ τὰ φέσα τους, ἢ ἢ νειαῖς τσὴ τραχηλιαῖς τους,
 καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα τὰ σκουφομάντιλά τους.

53.

Εἰς τὸν Χάρον.

Ἄκουστε τί ἄδιαλάλησε τοῦ μαύρου Χάρου ἢ μάννα!
 —Γυναῖκες, κρύψτε τσ' ἄνδρες σας, μαννάδες τὰ παιδιὰ σας,
 καὶ σεῖς καῦμέναις ἀδερφαῖς τὰ δόλια σας τ' ἀδέρφια,

¹ Ἴδὲ συνέχειαν εἰς τεῦχος Α', σελ. 30

ἵατι ὁ Χάρος ἔπλάκωσε ἔς τοὺς κάμπους καβαλλάρεις,
μαῦρα φορεῖ, μαῦρα βαστᾶ, καὶ μαῦρα ἔναι ἔντυμένος,
μαῦρο μαντίλι ἔς τὸ λαιμό, καὶ μαῦρο ἔς τὸ κεφάλι,
σέρνει τοὺς νειοὺς ἀπ' τὰ μαλλιά, ταῖς νειαῖς ἀπ' τῆς πλεξούδαις,
σέρνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔς τὴν σέλ' ἀρμαθιασμένα.

54.

Εἰς τὸν Χάρον.

Τοῦ Χάρου τοῦ βουλήθηκε πύργο νὰ θεμελιώσῃ,
βάννει τοὺς νειοὺς ἵὰ θέμελο, τοὺς γέρους ἵ' ἀγγωνάρια,
βάννει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἵὰ σώμπολα τοῦ πύργου.
βάννει ἵὰ πατομάτερα παλληριῶνε μπράτσα,
βάννει πορτοπαράθυρα καλαῖς νοικοκυράδαις.

55.

Εἰς τὸν Χάρον.

Παρακαλῶσε, Χάροντα, χιλιοπαρακαλῶ σε,
νὰ μοῦ δανείσης τὰ κλειδιά ν' ἀνοίξω τὰ κιβούρια,
νὰ εἰδῶ τοὺς νειοὺς, νὰ εἰδῶ τῆς νειαῖς, νὰ εἰδῶ τὰ παλληκάρια,
νὰ εἰδῶ καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ πῶς εἶν' καταντημένα.
—Τί νὰ σοῦ ἔπῳ, κακότυχη, τί νὰ σοῦ ἔμολογήσω,
ὅπουν' οἱ νειοὶ δίχως μαλλιά, κ' ἡ νειαῖς δίχως βροχίδαις,
εἶναι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ κακὰ καταντημένα!

56.

Εἰς τὴν Πηγάδα.

Θέ μου τί θάμμα ἔπῳκαμες νᾶθελε μὴν τὸ κάμης!
νὰ ἔπαίρον' ὁ Χάρος τὸ παιδί ἀπ' τὸ βυζὶ τῆς μάννας!
Χίλιοι πεζοὶ τὸν κυνηγοῦν, καὶ μύριοι τῆς καβάλλας,
κ' ἄλλος δὲν τὸν ἐπρόφτασε παρ' ἢ γλυκειά του μάννα.
Ἄσε μου, Χάρε, τὸ παιδί, καὶ ἔπαρ' ἐμὲ τῆς μάννας,
ἔποῦ ἔπερασα τὰ νειάτα μου, κ' ἔζησα τὴν ζωὴ μου!

57.

Εἰς νήπια.

Ποῦ ἴπᾱς γαῖτάνι νὰ σαπῆς, ἴγκόλφι μου ν' ἀραχνιάσης ;
 γαρούφαλο βενέτικο, ν' ἀλλαξομουσουδιάσης ;
 Παιδάκι μου, τὸν πόνο σου ποῦ νὰ Ν τὸν ἀπιθώσω ; (α)
 νὰ Ν τόνε ῥήξω τρίστρατα, τὸν ἴπαίρνουν οἱ διαβάταις,
 νὰ Ν τόνε ῥήξω ἴς τὰ κλαριά, τὸν ἴπαίρνουν τὰ πουλάκια.
 Θὰ ν' τόνε βάλω ἴς τὴν καρδιά, νὰ Ν τὸν καταρρίζωσω,
 νὰ περβατῶ νὰ μὲ πονῆ, νὰ στέκω νὰ μὲ σφάζη.
 Θὰ ν' ἴπάγω καὶ ἴς τὸ χρυσικὸ ἴᾱ νὰ Ν τόνε χυρώση,
 νὰ φκειάσω ἴνα χρυσὸ σταυρὸ, κῆ ἔν ἀσημένιο ἴγκόλφι,
 νὰ προσκυνάγω (β) τὸ σταυρὸ, καὶ νὰ φιλῶ τὸ ἴγκόλφι.

58.

Εἰς νέους.

Μέσ' τ' τᾱμπα τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ ἴς τᾱβγα τοῦ χειμῶνα,
 τήρα καιρὸ ἴποῦ ἴδιάλεξε νὰ ἴπάρη νὰ μισέψη !
 —Παιδί μου, δὲν ἀπόμενες, δὲν ἄφηνες ἀγάλια,
 ὥσο ν' ἀνθίσουν τὰ βουνά, νὰ πρασινίσουν κάμποι,
 ν' ἀνοίξουν τὰ γαρούφαλα, νὰ γείνουν τὰ λουλούδια,
 νὰ φορτωθῆς, νὰ στολιστῆς, νὰ ἴπᾱς ἴς τὸν κάτω κόσμο,
 νὰ βάλουν νειοὶ ἴς τὰ φέσα τους, κ' ἠ νειαῖς ἴς ταις τραχηλιαῖς τους,
 καὶ τὰ μικρὰ ἴς τὰ χέρια τους, νὰ λησμονοῦν τὴ μάννα !

59.

Εἰς νέους.

Παρακαλῶ σε, μαύρη γῆ, καὶ σένα μαῦρο χῶμα,
 αὐτὸν τὸν νειὸ ἴποῦ σῶστειλα, μὴ μοῦ τὸν ἀραχνιάσης.

(α) ἴΑπιθώσω] = ἐπιθέσω, ἠ ἀποθέσω. ἴΕὰν ἐκληφθῆ ἠ λέξις σύνθετος ἐκ τῆς προθέσεως ἴΕπί, πρέπει νὰ γραφθῆ διὰ τοῦ Ι, ἐὰν δὲ ἐκ τῆς ἴΑπό, πρέπει νὰ γραφθῆ διὰ τοῦ Υ (ἀπυθώσω) κατὰ τὰ Αἰολικὰ ἀπυδέδοχθαι, ἀπυστρέφονται, ἄπυθεν κ. τ. λ. [Βλ. καὶ Μαυρογ. ἴΙς. ἴΕλλ. γλῶσ. σ. 86].

(β) Προσκυνάγω] ἀντὶ προσκυνάῃω. Τὸ ἐπεντεςθὲν ἴῶτ ἐπαχύνθη εἰς Γ. [ἴΑσμ. 24. σίχ. 5].

ἔχετον ἴσαν τραντάφυλλο, ἴσαν ὄμορφο κυδῶνι.
 —Τί νὰ σοῦ ἴπῳ κακότυχη, νὰ κάψω τὴν καρδιά σου!
 ἐμὲ μὲ λένε μαύρη γῆς, μὲ λένε μαῦρο χῶμα,
 ἴποῦ σέπω νειούς, ἴποῦ σέπω νειαίς, ἴποῦ σέπω πάλληκάρια,
 σέπω τοῦ μάννων τὰ παιδιά, τοῦν ἀδερφιῶν τ' ἀδέρφια,
 χωρίζω καὶ τὰντρόγενα τὰ πολυαγαπημένα.

60.

Εἰς νέους.

Παρακαλῶ σε, μάννα μου, μιὰ χάρι νὰ μοῦ κάμης,
 ποτέ σου γέρμα τοῦ ἡλίου νὰ μὴ μυρολογήσης,
 ἵατὶ θειωνά] ὁ Χάροντας μὲ τῆ Χαρόντισσά του.
 Κρατῶ κερὶ, καὶ φέγγω τους, ἵαλι καὶ τοὺς κερνάγω,
 ἄκουσα τῆ φωνεῦλα σου, γυρίζω νὰ τηράξω,
 καὶ μοῦ ἴσακίστη τὸ ἵαλι, καὶ τὸ κερὶ μοῦ ἴσθήστη,
 καὶ ἴπάει τσίμπλα τοῦ κεριοῦ κάτου ἴς τὸν κάτου κόσμο,
 καί]ει τοῦ νειῶνε τὰ σκουτιά, τοῦ νειῶνε τὰ στολίδια,
 κῆ ὁ Χάραντας μ' ἐτσάκωσε ἴς τῆ γῆς μ' ἀπομυτάει,
 τὸ στόμα μ' ἵαίμα ἴγιόμισε, τὰ χεῖλη μου φαρμάκι.

61.

Εἰς νέους.

Λεβέντη μ', δὲ σοῦ ἴτυχαινε νὰ καταιβῆς ἴς τὸν ἄδην,
 σοῦ ἴτυχαινε ἴς τὸν οὐρανό, καὶ ἴς τὸν ἀπάνου κόσμο,
 νὰ χαίρεσαι τῆ νειότη σου, βουνὰ νὰ Ν τὰ ἴγκρεμμίζης, (α)
 νὰ περβατῆς καμαρωτά, τῆ γῆ νὰ μὴΝ τῆ ἴγγίζης.

62.

Εἰς νέας.

ἴεσένανε σοῦ ἴτυχαινε ἴς τοὺς οὐρανοὺς ἀπάνου,

(α) ἴγκρεμμίζης] = κρημνίζης. Περὶ ἀφομοιώσεως τοῦ Ν, εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ Μ, εἴπαμεν ἄλλαχού [βλ. Ὁρθογρ § 39].

ἔκει ἔπου τρέχει ἀμάραντος, καὶ καναλίζ' ὁ μόσκος.
Ἐπρεπε νὰ σὲ θάψουνε ἔς τοῦ Μάϊ τὸ περιβόλι,
ἀνάμεσ' ἀπὸ μιὰ μηληά, καὶ μιὰ νεραντσοποῦλα,
νὰ πέφτουν τ' ἄνθ' ἀπάνου σου, τὰ ῥόδα ἔς τὴν ποδιά σου,
τὰ κόκκινα γαρούφαλα τριγύρου ἔς τὰ μαλλιά σου.

—

63.

Εἰς ἄνδρα.

Τίνος σπιτάκι χλίβεται; τίνος αὐλὴ λυπηέται;
τίνος ξυλοκεράμιδα κλαῖνε ἰὰ νοικοκύρι;
Ἐ τῶν πικραμμένων τὴν αὐλὴν ἰήλιος νὰ μὴ φωτίζη,
μὲν' ν' ἀνατέλλη συγνεφιά, νὰ βασιλεύ' ἀντάρρα,
νὰ ξεφυτρὸν' ὁ πίκρανος νὰ τρῶν οἱ πικραμμένοι,
νὰ τρῶν ἢ μάνναις τσὴ κορφαίς, καὶ τὰ παιδιὰ τσὴ ῥίζαις,
κ' ἢ χήραις ἢ βαρυμόιραις νὰ Ν τότε ξεῤῥίζόνουν.

—

64.

Εἰς ἄνδρα.

Θιαμμαίνομαι, ξενίζομαι, καὶ μοναχὸς θιαμμαάζω, (α)
πῶς δὲ ῥαγίζουν τὰ βουνά, δὲ πέφτει τᾶστρι κάτου,
ἀπὸ τὸν πόνο τσ' ἀδερφῆς, κὴ ἀπὸ τὸν καῦμὸ τῆς μάννας,
κὴ ἀπὸ τὸ βαρυστεναμμὸ (β) τοῦ ἑμαύρωνε χηράδων!
Θιαμμένομαι τί νᾶπαθε τοῦτος ὁ νοικοκύρις!
μάϊδε ἔσε χώρα φαίνεται, μάϊδε καὶ ἔς τὸ παζάρι,
μάϊδε καὶ σὲ κρασοπουλιό, ἔπου πίνουν χαροκόποι,
μάϊδε καὶ ἔς τὸ χοροστασό, χορεύουν οἱ λεβέντες!

(α) Θιαμμαάζω] = θαυμαάζω. Ἐγένετο κατ' ἐπένοσιν τοῦ εὐφωνικοῦ Ι, ὡς καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ μάϊδε (=μάδε=μηδὲ), καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Ἡ δὲ ἀφομοίωσις τοῦ συμφωνοειδοῦς Υ, εἰς τὸ μετ' αὐτὸ Μ, ἠκολούθησε τὰ ἄλλα δημοτικὰ πνέμμα, κλάμμα ἀντὶ πνεῦμα, κλαῦμα κλ. [βλ. καὶ Ὁρθ. § 34].

(β) Βαρυστεναμμὸ] = βαρυστεναγμός. Ἡ ἀφομοίωσις τοῦ Γ, εἰς Μ, ἐγένετο κατὰ τὰ ἄλλα δημοτικὰ, μάλαμμα, πᾶμμα, ἀντὶ μάλαγμα, πᾶγμα κλ. [βλ. καὶ Ὁρθ. § 37—Πρόβλ. καὶ Ἄσμ. 46, στίχ. 5].

65.

Εἰς ἄνδρας.

Χριστέ! καὶ τί μ' ἐμάρανε τὸ μυρολόγι 'ποῦπες!
 'ποῦπες ἴα νειούς, 'ποῦπες ἴα νειαίς, 'ποῦπες ἴα παλληκάρια,
 'ποῦπες ἴα τσ' ἄντραις τοὺς καλοὺς, τοὺς χαλασοσπιτάδες,
 ὁποῦ χαλοῦν τὰ 'σπίτια τους, ῥημάζουν τὰ παιδιὰ τους,
 κὴ ἀφήνουν ταῖς γυναῖκες τους 'σὰν καλαμιὰ 'ς τὸν κάμπο!

66.

Εἰς γεωργούς.

Γηωργέ μου, 'ποῦ 'ζευγόπιασες μακρὺ, πλατὺ χωράφι,
 πουλάκι Ν ἤρτε κ' ἕκατσε 'πάνου 'ς τὸ χερουλάδι,
 καὶ κηλαῖδει, (α) μυριολογεῖ, καὶ λέγει ἴα Τ ἐσένα.
 —Γηωργέ μου, 'ποῦ 'ζευγόπιασες, σπέρνεις μὰ δὲ θερίζεις!
 ἔχεις ἀλέτρ' ἀπὸ λυγιά, καὶ τὸ ζυγ' ἀπὸ πεῦκο.
 ἔχεις καὶ τὴ βουκέντρα σου ἀπ' ὄρηο κυπαρίσσι.—
 —Πουλάκι μου, ποῦ τᾶκουσες; πουλάκι μου, ποιὸς 'ς τῶπε;—
 —'Εψές τὸ βράδι' ἐδιάβαινα Ν ἀπ' τσ' ἐκκλησᾶς τὴν πόρτα,
 κὴ ἄκουσα καὶ σὲ 'γράφανε μὲ τοὺς ἀπαιθαμένους!—

67.

Εἰς θαλασσοπνιγμένους.

Πρέπει τοὺς καλοθάνατους νὰ μὴ τοὺς πολυκλεῖμε,
 πάρη τοὺς κακοθάνατους, τοὺς θαλασσοπνιγμένους,
 Γεμίζ' ἢ θάλασσα κουπιὰ, κὴ ὁ βράχος παλληκάρια,
 κὴ ἄλλους ἀρπάζουν τὰ θεριά, κὴ ἄλλους τρῶνε τὰ 'ψάρια.

68.

Εἰς στρατοκόπους.

Παρασκευὴ σ' ἐκάλεσα, Σαββάτο σὲ 'παντέχω,
 τὴν Κεριακὴ ἀπολείτουργα νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε,
 καὶ τὴ Δευτέρα τὴν αὐγὴ ἴα νὰ σὲ συνεβγάλω.

(α) Κηλαῖδει, μυριολογεῖ] = κελαδεῖ, μυρολογεῖ.

νὰ βάλω 'ς τὸ σακκοῦλι σου τρία καλά τοῦ κόσμου,
τὸν ἥλιο, καὶ τὸν ἄνεμο, καὶ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
ὁ ἥλιος νᾶν' τοῦ δουλεφτῆ, κῆ ὁ ἄνεμος τοῦ ναύτη,
καὶ τὸ φεγγάρι τὸ λαμπρὸ ἵα σὲ τὸ στρατοκόπο.

69.

Εἰς διαφόρους.

Πουλιά, ποῦ περιπέτεστε 'ς τοὺς οὐρανοὺς ἀπάνου,
καὶ περικαταιθαίνετε, τί νὰ σᾶς κανισκέψω ;
δαμάσκιο μὲ τὸ κλαρί, σταφύλι μὲ τὸ κλῆμα,
νὰ 'πᾶ νὰ κηλαλήσετε 'ς τῆς ἐκκλησᾶς τὴν πόρτα,
μπᾶς (α) καὶ μᾶς ἐξυπνήσετε τοὺς ἀποκοιμισμένους.
—Ξύπν' ἀπ τὸν ὕπνο τὸ βαρὺ, καὶ ἀπ' τὸ φαρμακωμένο,
γιατὶ ὁ ὕπνος ὁ βαρὺς κᾶνα (α) καλὸ δὲν κάννει.
γιατὶ χαλάει τὴν ὄψι σου, χαλάει τὴν ὁμορφιά σου.

70.

Εἰς διαφόρους.

Τώρα 'ς τὸν ἀποχωρισμὸ τρεῖς ποταμοὺς διαβαίνω,
ἓνας χωρίζ' ἀντρόγενα, ἄλλος χωρίζ' ἀδέρφια,
κῆ ὁ τρίτος ὁ φαρμακερὸς τῆ μάνν' ἀπ' τὰ παιδιὰ τση.

71.

Εἰς διαφόρους.

Θέλω νὰ κλάψω χλιθερά καὶ παραπονεμένα,
'πῶχασα νύφη καὶ γαμπρό, μ' ὄλους τοὺς συμπεθέρους,
'πῶχασα καὶ τὴ νειόνυφη 'ποῦταν καμαρωμένη.
Χαρά 'ς τὴν τὴν ἀπομονὴν ὀπῶχουν ἢ μαννάδες,
Ν ὀπῶχουνε ἢ ἀδερφαίς, ὀπῶχουν ἢ χηράδες !
'πῶτύχαινε νὰ σφάζωνται, νὰ μαχαιροβαρηῶνται !

(α) Μπᾶς]—μήπως.

(β) Κᾶνα]—κανένα, καένα, κᾶνα. [βλ. Ὅρθ. § 52. ἐν σημ. τοῦ 4ου ἔδαφ.]

72.

Εἰς τὰ κόλυβα.

Φκείαστρά μου καὶ ἔομπλιάστρα μου, ἔποῦ φκειάνεις τὴ βαντιέρα,
 κυρά, ἔποῦ φκειάνεις ἀητό, ἔόμπλιασε τὸν πετρίτη,
 φκείασε κορμί λεβέντικο, καὶ νειάτα ζηλεμμένα,
 τὸ πρόσωπ' ὄλοστρόγγυλο ἔσαν τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
 φκείασε τὰ ἔμματα δυὸ τροχούς, τὰ φρύδια δυὸ γαϊτάνια,
 τὸ στόμα τ' ὄλοστρόγγυλο ἔσαν νᾶναι δαχτυλίδι,
 τὰ δόντια του πυκνά, πυκνά, ἔσαν τὸ μαργαριτάρι.

—

73.

Εἰς τὰ κόλυβα.

Τὸ ἔσπίτισου συντάζεται κανίσκι νὰ σοῦ στείλῃ,
 κὴ ἀνεὶ κοιμᾶσαι ἔξυπνησε, κὴ ἀν εἶσαι δίπλα σήκου,
 Ν ἔβγα μπροστὰ καὶ δέξου το, καὶ προαπάντησέ το,
 ἔς τὰ γόνατά σ' ἀπίθωσ' το, καὶ προαπάντησέ το,
 βάλε, καὶ στρῶσ' τὴν τάβλα σου, βέλε τραπέζωσ' τήνε,
 καὶ κρᾶξε νειούς, καὶ κρᾶξε νειαίς, καὶ κρᾶξε παλληκάρια,
 κρᾶξε καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ ἔπαρουν νὰ σχωρέσουν.

—

74.

Εἰς τὰ κόλυβα.

Ἄνεὶ κοιμᾶσαι ἔξυπνησε, κὴ ἀν ἦσαι δίπλα, σήκου,
 κ' ἔβγα ἔς τὴν πόρτα νὰ δεχτῆς τὸ δόλιο σου κανίσκι,
 κανίσκι ἀπὸ τὸ ἔσπίτι σου, κὴ ἀπὸ τῆ φεμελιά σου,
 ἔς τὸ στέλνει ἢ ἡ γυναῖκα σου μαζί μὲ τὰ παιδιὰ σου.